

»Hvorfor skulde jeg dog ikke modtage Arven?« sagde hun stille. »Jeg kunde vanskelig tænke mig en mere kærkommen Gave. Deres Broder og jeg var meget forskellige, og jeg har ofte tænkt paa, at jeg vist i Grunden kun daarligt har forstaaet en Natur som hans. Men des taknemligere er jeg for den Hilsen, han her har sendt mig.«

»Tør jeg maaske i denne Forbindelse — Frøken Salomon! — minde Dem om en Samtale, vi havde med hinanden for en sejsten-syften Aar siden. Jeg anvendte ved den Lejlighed omtrent de samme Ord om Deres og min Broders Forhold som De nu. Jeg tror, De nu maa indrømme mig, at det havde været bedst for alle Parter, om De dengang havde haft mere Tillid til min Dømmekraft.«

Hun løftede Hovedet og saae stolt paa ham.

»De tager igen ganske fejl, Hr. Departementschef! Jeg ønsker ikke noget ugjort. Jeg føler det tværtimod nu som en stor Lykke for mig, at jeg lærte Per at kende. Baade ved den Glæde og den Sorg, han gav mig, fik mit Liv først rigtig Indhold. Det Værk, De her ser omkring Dem, er i Grunden lige saa meget hans som mit. Og derfor vil jeg bestandig være ham taknemlig.«

»Ja, herom kommer De og jeg jo næppe til nogen Forstaaelse. Jeg skal derfor heller ikke opholde Dem længere. Farvel!«

*

*

*